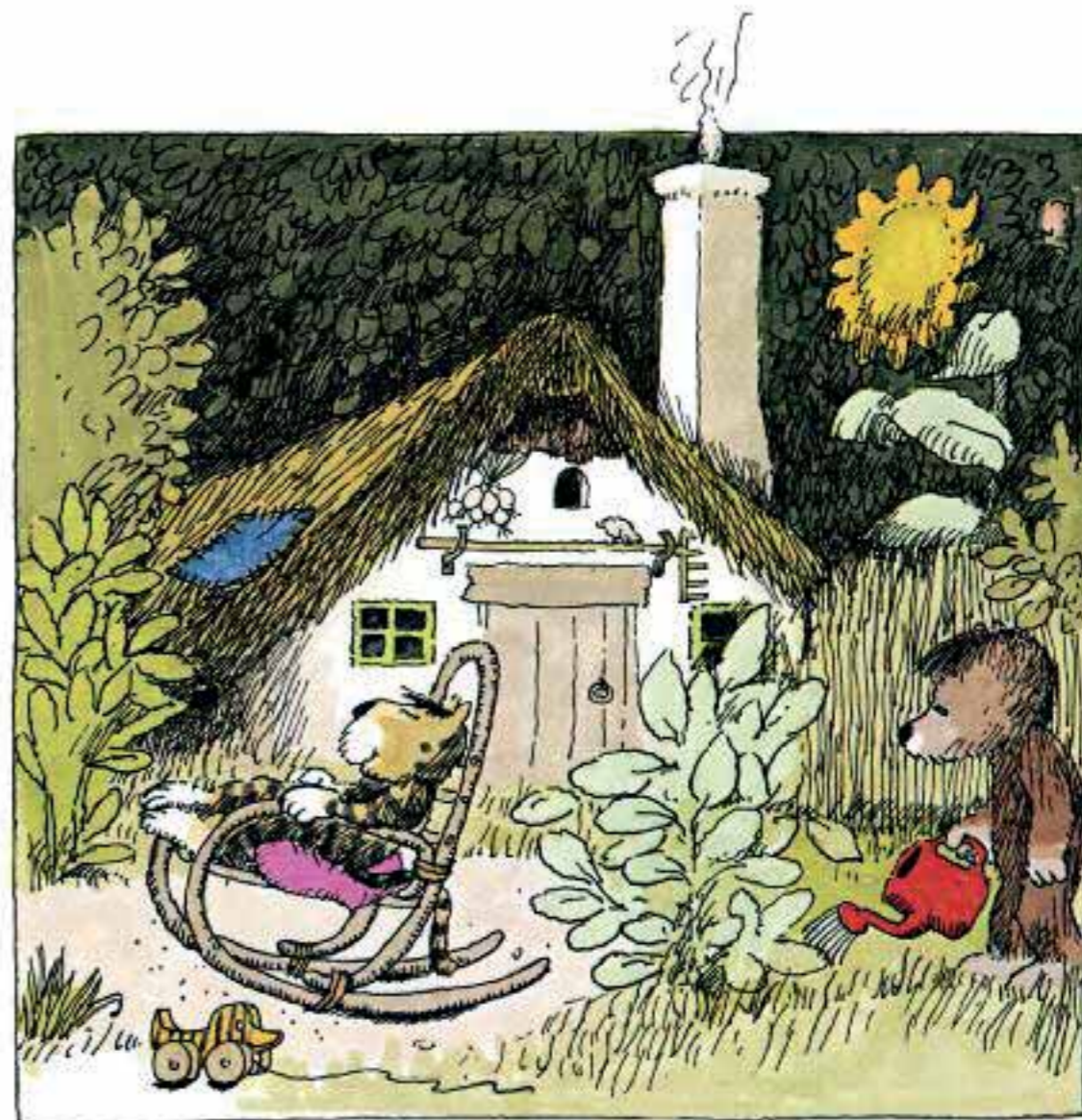
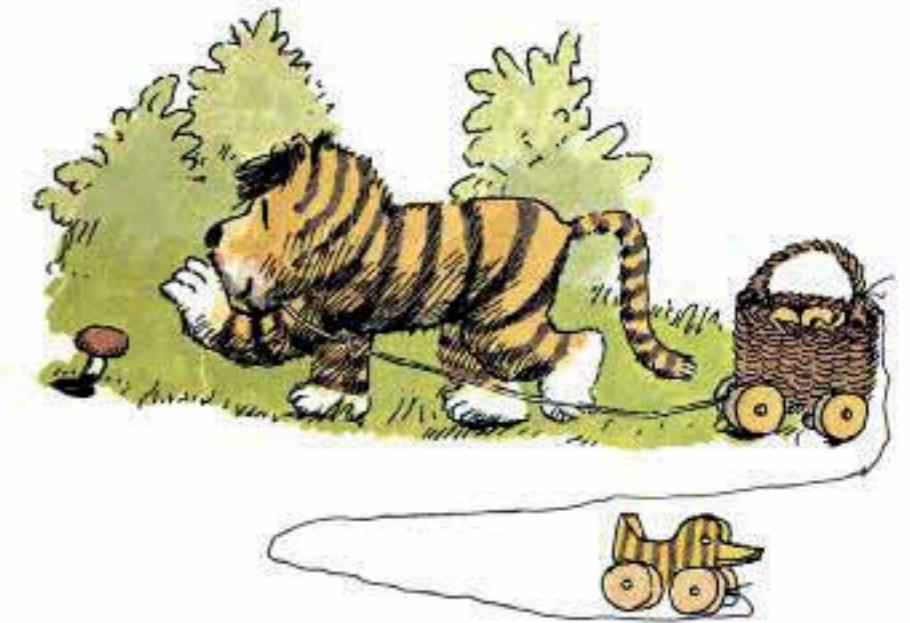
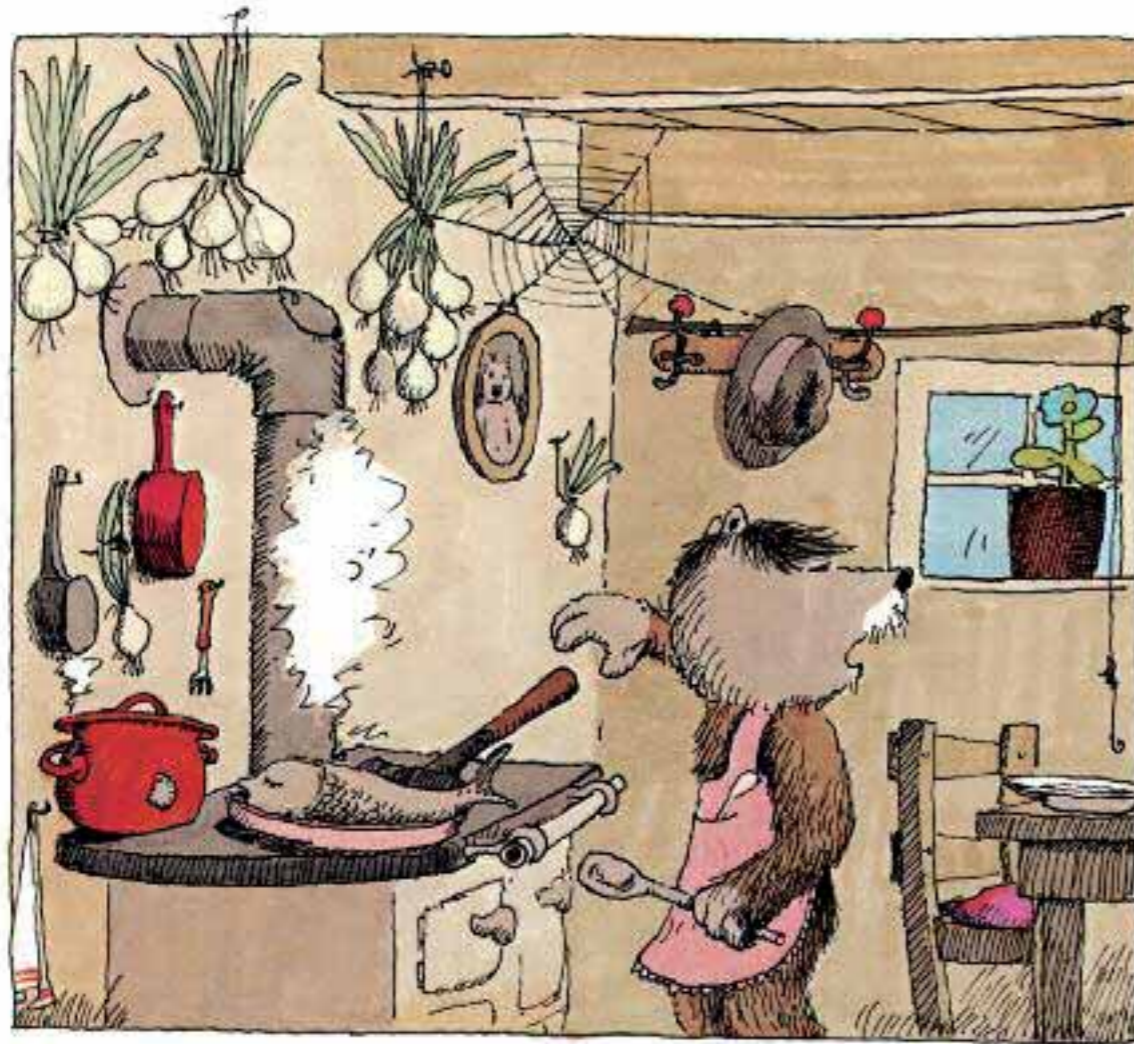

Ze woonden in een klein vriendelijk huisje met een schoorsteen.
'Met ons gaat het goed,' zei de kleine tijger. 'We hebben alles wat ons hartje begeert en we hoeven nergens bang voor te zijn. Want we zijn ook nog sterk. Zo is het toch, Beer?'
'Jazeker,' zei de kleine beer, 'ik ben zo sterk als een beer en jij bent zo sterk als een tijger. Zo is het.'

De kleine beer ging iedere dag met zijn hengel uit vissen en de kleine tijger ging in het bos paddenstoelen plukken.

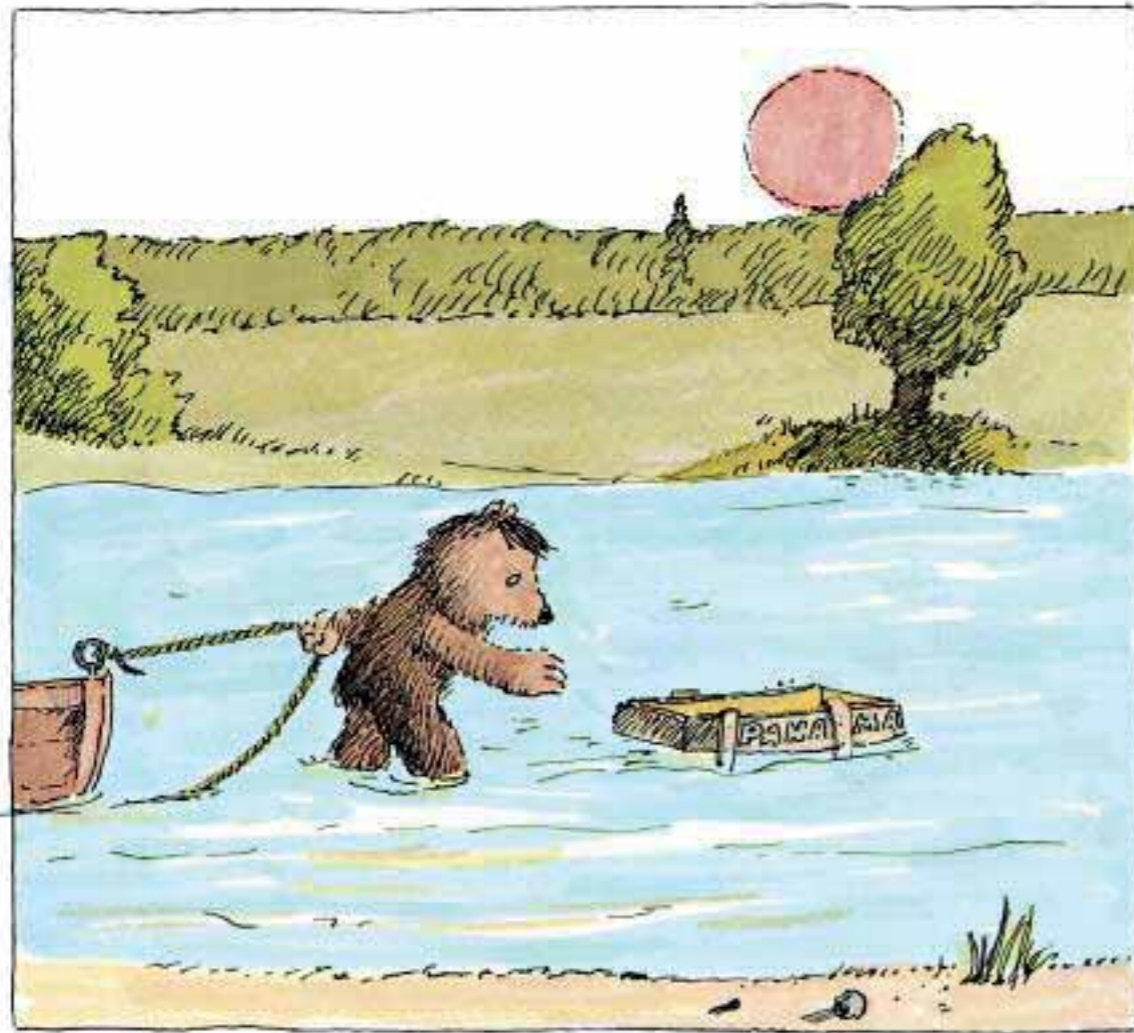

De kleine beer kookte iedere dag het eten, want hij was een goede kok.

‘Wil je vis met zout en peper, meneer Tijger, of liever met citroen en uien?’

‘Met alles,’ zei de kleine tijger, ‘en graag de grootste portie.’
Als toetje aten ze gestoofde paddenstoelen en daarna bosbessen met honing. Ze hadden een goed leven daar beneden in hun gezellige huisje bij de rivier.

Maar op een dag dreef er in de rivier een kist voorbij. De kleine beer viste de kist uit het water, rook eraan en zei: 'Oooh... bananen.'

De kist rook namelijk naar bananen. En wat stond er op de kist? 'Pa-na-ma,' las de kleine beer. 'Die kist komt uit Panama, en Panama ruikt naar bananen. Aaah, Panama. Dat is het land van mijn dromen,' zei de kleine beer. Hij liep naar het huis en vertelde de kleine tijger tot diep in de nacht over Panama.

